

VÄRLDEN OCH VI

Tidskrift om FN, demokrati och federalism

Demokrati är ju ett positivt värdeladdat ord. Det används därför också i många sammanhang där det egentligen inte hör hemma. Vill man ge intryck av att något är bra så säger man att det är demokratiskt. Och ingen är ju mot demokrati, eller hur?

Federalism – hur demokratiska beslut tas på lägsta möjliga nivå – är ett mer okänt begrepp. Ofta kopplas det felaktigt samman med negativt laddade ord som t.ex superstat. – Här behövs det visst

mer information (s. 2-3)!

Martin Hagvall (ordförande i SVF) deltog nyligen som **folkrörelserepresentant** vid den svenska FN-delegationen. Något om hans erfarenheter av hur det praktiska arbetet i FN går till finns på s. 4-5.

I december 2000 *signerade* USA stadgan för den blivande **Internationella Brottsmålsdomstolen, ICC**.

Sverige signerade redan 1998, och nu pågår här arbetet med att *ratificera* ICC-stadgan, vilket är en ganska invecklad procedur – se vidare s. 6-7

SVF:s ordförande, Martin Hagvall, framför FN-huset

Innehåll:

**Världsfederalismen missförstådd
EU som federation?**

... ja, vad är federalism?
... skiljda uppfattningar
... från diktatur till federation.

Ett nytt jugoslaviskt statsskick

**USA betalar sin skuld till FN
Besökande FN-delegat**

... vad betalar andra länder?
... två veckor i FN

**Svensk ratificering av ICC-avtalet
USA:s signering av ICC-avtalet**

... en komplicerad procedur
... en vinst för demokratin

”Federalism i Europa och i världen”

... ett seminarium i Lund 31/3

Nummer 1

Årgång 53

2001

ISSN 0346-4881

"Världsfederalismen" missförstådd

av Ragnar Lagerström

Företrädarna för världsfederaliströrelsen har alltid beskyllts för *naivitet, blåögd optimism, bristande verklighetssinne*. Man kan med skäl fråga efter anledningen.

Den som tror att världsfederationen är en enkel sak att genomföra och att vi, om i anstränger oss en smula, kommer att få se den förverkligad inom en snar framtid, den kan förvisso betecknas som en stor optimist. Men jag vet mig aldrig ha hört någon initierad världsfederalist uttala sådana tankar. Den typiske världsfederalisten ger i stället uttryck åt en bittert förvärvad insikt i att målet är avlägset, framstegen i önskad riktning små och hindren många. Varför då dessa ständiga missförstånd?

Bakom världsfederalismen liksom bakom all så kallad pacifism ligger, tror jag, medvetandet om en etisk konfliktsituation, en känsla av otillfredsställelse på grund av en grundläggande motsägelse i vad man kanske kan beteckna som den typiskt västerländska moraluppfattningen.

Å ena sidan den kristna etiken med dess krav på osjälviskhet, mildhet och att inte stå emot en oförrätt, att inte ta till svärd, att vända andra kinden till osv. Å andra sidan kravet att i krig på överhetens order döda och lemlästa "fiender" och bränna och förstöra i deras land.

Många har löst samvetskonflikten genom att vägra göra vapentjänst. Till exempel i kampen mellan demokrati och diktatur är en sådan lösning ändå otillfredsställande. Att vägra göra motstånd mot nazisternas våldsdåd under andra världskriget var ju på sätt och vis att underlätta våldet, nämligen andras våld.

Konflikten ligger inbyggd i själva nationalstatssystemet. Nationens existens är beroende av att medborgarna dels lever fredligt tillsammans med varandra i fredstid, dels hävdar landets självständighet med våld, om den hotas. Enda logiskt tänkbara lösningen på konflikten är upprättandet av ett demokratiskt världssamhälle. Där råder en etisk princip: den fredliga samverkans.

Påståendet att en sådan samhällsordning är omöjlig att genomföra är ingen invändning mot detta. Kvar står ju det faktum att ingen enklare reform löser den moraliska konflikten, och att det därför är något av ett moraliskt "imperativ" att göra allt som göras kan för att föra mänskligheten närmare målet. Tekniskt, kunskapsmässigt, har vi numera möjligheten. *Hindren är politiska.*

En global demokratisk rättsordning är målet som all politisk verksamhet bör ha i sikte, om den vill allas - bokstavligen allas - bästa. Hindren är förvisso enorma, men de ligger på ett inre, psykologiskt plan. De handlar om synsätt, om en helhetssyn. Om synen på mänskligheten som en enhet med gemensamt öde och gemensamt inbördes ansvar slår igenom, då blir FNs utveckling till en demokratisk världsledning en naturlig sak. Påståendet att denna helhetssyn aldrig kommer att bli tillräckligt dominerande, är fullständigt gripet ur luften. På oss själva beror det ju om den blir det eller inte. Det är den bistra verkligheten. ■

EU som federation?

I Sverige avisas ofta möjligheten att demokratisera EU med orden "nej någon federal överstat vill vi inte ha". Är det så att det politiska etablissemanget inte vill ha ett folkligt inflytande på Europainivå? Emellertid börjar tanken på en *Europafederation* sippra fram – som sig bör först på gräsrotsnivå. I en debattartikel i Aftonbladet i mitten av februari skriver sålunda Malin Cederfeldt, ordförande för Socialdemokratiska studentförbundet, bl.a.:

"Ska vi bygga vidare på ett mellanstatligt system som kännetecknas av cynisk nationalstats-

*protektionism, eller ska vi gå vidare och utveckla ett Europa styrt direkt av dess medborgare? ... [Jag är övertygad om att] den enda riktningen för att nå en fullt ut demokratisk och handlingskraftig europeisk union är att utveckla det överstatliga samarbetet. **EU bör utvecklas till en federation**, där den styrande politiken bestäms av en samlad europeisk väljarkår. Ett Europas folk som kan avkräva politikerna ansvar genom direktval. Många räds denna utveckling. Men det som bör fruktas är istället det fortsatta halvhjärtade europasamarbetet med litet demokratiskt inflytande och en bakbundenhet att ta itu med dagens gemensamma*

problem och framtida utmaningar. Att endast fortsätta bygga vidare på ett mellanstatligt samarbete betyder att vi vänder den demokratiska utvecklingen ryggen och istället nöjer oss med ett komplicerat och obegripligt beslutssystem. Vi permanentar en union kännetecknad av stor

handlingsförlamning och beslutsångest. Unionen måste utvecklas för att kunna svara upp mot de förväntningar som är realistiska att ställa. Det demokratiska underskottet måste reformeras bort." ■

Ett nytt jugoslaviskt statsskick.

Under Titos tid 1945 – 1980 utgjorde det dåvarande Jugoslavien en slags federation. Delstaterna hade en ganska stor självbestämmanderätt, med ett viktigt undantag – kommunisterna var det enda tillåtna partiet.

Milosevic blev 1987 ordförande i Serbiens kommunistparti. När han 1989 tog från Kosovo den självständighet det haft i den jugoslaviska federationen blev det en signal för slovener, kroater, bosnier och makedonier att lämna Jugoslavien innan samma öde drabbade också dem. Och så påbörjades Jugoslaviens blodiga sönderfall, som fick sin avslutning i och med att Milosevic i september 2000 avsattes som president i "ex-Jugoslavien" (Serbien och Montenegro) och efter-

träddes av Vojislav Kostunica, som representerar Serbiens Demokratiska Opposition, DOS.

Vojislav Kostunica presenterade nyligen en plan för att omforma federationen. Det blir nu en verklig federation – en demokratisk federation. Bara grundläggande funktioner som utrikespolitik, försvar och ekonomisk politik skall vara gemensamma för delrepublikerna Serbien och Montenegro (som ju nu är det enda som återstår av det gamla Jugoslavien).

Transporter, kommunikationer, penningpolitik och tullregler är tänkta att bli angelägenheter för respektive delrepublik. Enligt förslaget skall den framtida federationens president väljas av parlamentet, och regeringen ledas av en förbunds-kansler efter tysk förebild. ■

Tr-Affi Belgrad

USA betalar sin skuld till FN

Många av FNs medlemsländer häftar i skuld med sina avgifter till FN. I december 2000 rörde det sig om 2,3 miljarder dollar, varav USA stod för 1,3 miljarder. Långt om länge börjar nu USA betala av på sin rekordstora skuld till FN, en glädjande utveckling.

USA (som under de sista åren stått för 25% av FNs budget - även om det alltså varit så och så med inbetalningarna!) har fr.o.m. 2001 fått sin andel reducerad till 22%. Det har många satt sig emot, men ett argument **för** det är, att det är olämpligt att ett land så dominerar intäktssidan av FNs budget. (Som framgår av tabellen nedan svarar sex av FNs 189 medlemsländer för drygt 2/3 av budgeten.)

Kanske vore det i så fall bättre att ytterligare reducera USA andel, t.ex. till Japans nivå, 20%, och se till att beloppet verkligen betalas in! ■

Största bidragsgivare till FNs budget, belopp i miljoner dollar (avrundade siffror)

Land	Belopp 2001	% 2001	Belopp 2000	% 2000	Rang 2001
USA	270	22	300	25	1
Japan	240	20	220	20	2
Tyskland	120	10	100	10	3
Frankrike	80	7	70	6	4
England	70	6	50	5	5
Italien	60	5	60	5	6

Sverige	13	1	11	1	17
---------	----	---	----	---	----

Källa: ST/ADM/SER.B/568 (2000-12-26), www.globalpolicy.org/finance/tables

Besökande FN-delegat

Av Martin Hagvall

SVFs ordförande, Martin Hagvall, var i år folkrörelserepresentant vid den svenska FN-delegationen. Här något om hans erfarenheter från två veckor i New York under november – något om "hur det går till" i det dagliga FN-arbetet.

Vad innebär det att vara besökande FN-delegat? Nyckeln till förklaringen ligger på sätt och vis i den lilla röda namnbrickan med bild och texten "Sweden Advisor", som man ständigt bär på sig. Den både symboliserar och medger den viktiga rörelsefriheten i och tillgången till "maktens korridorer". Liksom de övriga (mestadels riksdagsmän) som ingick bland de besökande när jag var där hade jag full tillgång (med några undantag) till den svenska FN-delegationens kontor och arbete, liksom till sammanträdena och lokalerna i FN-huset ett par kvarter längre bort.

Tillgången till FN-arbetet, mestadels och i alla fall formellt på samma villkor som de anställda ("diplomaterna", "handläggarna"), skapar förstås ganska stora möjligheter. I utskotten och i generalförsamlingen finns utrymme vid Sveriges plats bredvid den ansvarige handläggaren. Särskilt minnesvärda för mig i det avseendet är kanske medverkan under den klassiska debatten i generalförsamlingen om USA:s sanktioner mot Cuba, samt den ganska dramatiska diskussionen i säkerhetsrådet om "exit", dvs. avslutande av fredsbevarande operationer.

Den svenska delegationen har ett ambitiöst program för de gästande. De huvudsakliga inslagen utgörs av s.k. briefingar, under vilka de ansvariga handläggarna för olika frågor på delegationen informerar om sitt arbete, samt möten med FN-tjänstemän, som informerar om sin verksamhet. På "morgonbönen" (så kallas delegationens morgonmöte i New York) delges dagliga rapporter från samtliga utskott och områden. Detta kryddas sedan med några mycket trevliga representationsluncher och schemalagda nedslag i verkligheten i FN-husets salar. Genom att själv aktivt söka kontakt med handläggare på delegationen och avvika från schemat finns sedan möjlighet för var och en att engagera sig djupare i de faktiska överläggningarna. I mitt fall blev detta möjligt särskilt i fråga om det femte utskottet (som behandlar FN:s administration och budget) men jag följde även förhandlingarna till del i några andra utskott.

Att vara folkrörelserepresentant i den svenska FN-delegationen skapar således *möjligheter* – men möjligheter för vad? Hur kan man använda dessa redskap och vilken betydelse har egentligen uppdraget?

* Genom att synas i New York syns också svensk folkrörelse. FN-diplomater och andra påminns om folkrörelsernas aktiva närvaro i FN-arbetet.

* Idéer och tankar kan direkt förmedlas till dem som har möjlighet att påverka. Under briefingar, under ev. medverkan i handläggarnas arbete och i andra former finns givetvis möjlighet att ställa frågor, kommentera och ge synpunkter på verksamheten.

* Rörelse- och handlingsfriheten skapar stort utrymme för kontakter och nätverksarbete. Genom "korridorsnack" både på delegationen och i FN, genom deltagande i möten av olika slag och genom samverkan med andra grupper, t.ex. andra folkrörelserepresentanter, skapas möjligheter och kanaler som annars svårligen hade funnits.

Under den korta tid som jag var i New York hände förstås fantastiskt mycket i FN. Viktiga beslut fattades, dramatiska händelser utspelades, andra minnesvärda saker ägde rum i det lilla. Endast en bråkdel av detta fick jag förstås själv möjlighet att uppleva eller närmare sätta mig in i. Låt mig dock nämna några av dom ärenden som jag fick kontakt med och sammanträden där jag deltog.

Om folkrätten

Klas Nyman: folkrätt och EU i FN

Vid ett morgonmöte berättade Klas Nyman om sina uppgifter vid delegationen, som är dels att ha huvudansvaret för 6:e utskottet (folkrättsliga frågor), dels ansvar för FN-samordning med anledning av Sveriges ordförandeskap i EU under våren. Klas inledde med att ge en historisk bild av

FN:s roll inom folkrätten, bl.a. som katalysator för överenskommelser mellan staterna inom t.ex. mänskliga rättigheter. Klas poängterade bl.a. folkrättens svagheter, t.ex. efterlevnaden – internationella domstolen i Haag kan ju inte döma enskilda, vilket är ett växande problem då 95 % av offrena i konflikter är civila och dessutom de allra flesta konflikter är inomstatliga. Därtill har respekten för internationell humanitär rätt blivit mycket sämre under åren – parterna i konflikter respekterar inte krigets lagar. Därför var det välkommet när säkerhetsrådet beslutade att bilda tillfälliga krigsförbrytardomstolar för Rwanda och för forna Jugoslavien. Som en mer permanent lösning har ju de flesta länder nu enats om stadga för ICC, den permanenta Internationella Brottsmålsdomstolen i Haag. NGO:s har enligt Klas fyllt en mycket viktig roll, dels som "blåslampa" på regeringarna, dels som informationsförmedlare lokalt.

Hans Corell, FN:s rättschef

Svensken Hans Corell har bl.a. arbetat i många år på regeringskansliet och är nu undergeneral-sekreterare för juridiska frågor. Varje vecka träffar han Kofi Annan i en grupp, som går igenom aktuella frågor. Utöver en beskrivning av rättsavdelningens olika avdelningar berättade Corell om det viktiga arbete som sker med uppföljning av havsrättskonventionen. En annan viktig fråga har varit att få medlemsstaterna att skriva under och att ratificera fler av de internationella konventioner som finns. En stor framgång ägde rum under Millennium Summit i september, då flera av de besökande regeringscheferna tog tillfället i akt att skriva under olika konventionstexter. Corell uttryckte oro över att representanterna från flera av medlemsländerna saknar folkligt stöd. Den dag som världen består av demokratier kommer FN att se annorlunda ut. FN har också gjort många misstag och inte lyckats agera, t.ex. i Rwanda och i Kosovo. Säkerhetsrådet skulle t.ex. kunna bli bättre om det behövde arbeta under en allt mer

informerad allmänhet. Budskapet till säkerhetsrådet borde bli: "Ni har samma skyldighet mot FN-stadgan som ett parlament och regering har mot sin grundlag". Staters suveränitet ska bevaras men behöver se annorlunda ut och innefatta en skyldighet att försvara mänskliga rättigheter, osv. Den kommande Internationella Brottsmålsdomstolen (ICC) är oerhört viktig, och utan den är vi dömda att upprepa våra misstag. Folkrörelser har stor betydelse och ger ett viktigt bidrag till att hålla debatten levande inom länder, samtidigt som de förstås inte kan ersätta de folkvalda.

Coalition for an International Criminal Court, CICC

En av den svenska handläggarna visade intresse för frågan om finansiering av den kommande Internationella Brottsmålsdomstolen, och jag sammanförde honom då med de ansvariga för Folkrörelsekoalitionen för den Internationella Brottsmålsdomstolen (CICC, som samordnas av Världsfederaliströrelsen **WFM**), vilket ledde till kontakt och ett idé- och erfarenhetsutbyte, som förhoppningsvis består i någon form.

Jag besökte också själv CICC där direktör Jayne Stoyles informerade mig om den senaste utvecklingen och om USA:s ansträngningar för att få undantag för sina medborgare från domstolens dömanderätt, vilket de flesta länder, inklusive EU, har motsatt sig. Jayne Stoyles, som ju operativt leder denna en av de kanske mest framgångsrika internationella NGO-koalitionerna i FN-reformfrågor, var mycket intresserad av att få kontakt med andra, som var intresserade av arbetet, och jag lovade att förmedla sådana kontakter.

Jag besökte naturligtvis också kontoret för World Federalist Movement (WFM), som håller till i samma byggnad. ■

Några fakta om Martin Hagvall: Födelseår 1971. Bostadsort: Göteborg

Uppdrag i FN-rörelsen: styrelsesuppleant i Svenska FN-förbundet; sekreterare i Göteborgs och Bohusläns distrikt; styrelseledamot i Göteborgs FN-förening

Uppdrag i Världsfederalisterna: ordförande i Sveriges Världsfederalister (SVF); ledamot i verkställande kommittén för World Federalist Movement (WFM)

WFM välkomnar USA:s signering av ICC-avtalet

av Karl af Geijerstam

I sista minuten, den 31 januari, skrev dåvarande president Bill Clinton under avtalet om en permanent internationell krigsförbrytardomstol (ICC). Bill Clinton och demokraterna i USA har varit tillskyndare av domstolen, men har stött på hårt motstånd från konservativa krafter i representanthus och senat.

WFMs generalsekreterare, tillika samordnare för Koalitionen för en internationell krigsförbrytardomstol (CICC), William R Pace, välkomnade den amerikanska underskriften.

- Med detta beslut förenas USA med den överväldigande majoritet av världens stater och nästan alla av Amerikas närmaste politiska och militära allierade i att uttrycka ett stöd för den nya permanenta domstolen, uttalade han.

Koalitionens mål var att samla 120 underskrifter, vilket var det antal länder som röstade för att upprätta en domstol vid konferens i Rom den 17 juli 1998. Det målet är nått och överträffat. Romstadgarna träder i kraft då 60 länder har ratificerat avtalet. 29 länder har hittills (februari 2001) gjort det.

- Vad som är anmärkningsvärt är det antal länder som röstade nej eller avstod vid Rom-

konferensen, men som under det senaste året har bestämt sig för att stödja ICC, sade William Pace.

- Att 135 [139 i februari 2001] länder har skrivit under, visar på ett enastående stöd för domstolen som inte var tänkbart för bara några år sedan, menade han.

Hade inte USA skrivit under hade inte landet kunnat vara med och påverka regelverk och arbetssätt för domstolen, som planeras att kunna tas i bruk om två år. Dock är det tveksamt om fördraget kommer att ratificeras av kongressen, som efter valet nu domineras av republikaner.

Som Världen och Vi tidigare har skrivit är ICC den första domstolen som kommer att ha möjlighet att införa rätta ställa individer som har gjort sig skyldiga till allvarliga brott som rör hela världen: folkmord, krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten. ICC (som kommer att ersätta de tillfälliga tribunalerna som nu förekommer) ses som en milstolpe i kodifieringen av folkrätten och skyddet för mänskliga rättigheter.

Koalitionen för ICC samlar över 1 000 föreningar världen över. WFM har varit en pådrivande kraft i detta arbete. ■

DN analyserar Bill Clintons beslut

av Karl af Geijerstam

Reaktionerna i svensk press på Bill Clintons underskrift av ICC-avtalet var uteslutande positiva, från vänster till höger. I DN presenterades en intressant analys som kanske förklarar den FN-fientliga opinionen i USA, något som vi svenskar ofta har svårt att förstå.

Enligt DN ser USA sig självt som den enda garanten för ett moraliskt legitimt och praktiskt fungerande internationellt system. "FN däremot ses som korrumpat av diktaturer och byråkratiskt svårstyrt. Med den självsynen blir FN snarare en konkurrent till amerikansk makt och rätt än

ett system där supermakten kan vinna legitimitet för sina intressen", skriver DN.

Republikaner har i stor utsträckning denna syn på USA:s roll gentemot FN, men bland demokrater och vissa republikaner finns en insikt om att det är endast med hjälp av FN som USA kan värna sitt globala inflytande. Ett nej till samarbete inom FN-systemet, innebär också ett nej till de allianspartners - framför allt europeiska - som samarbetar inom FN:s ram. "Utan ett fast samarbete med de andra demokratierna kommer världen att vända sig emot USA", varnar DN. ■

Svensk ratificering av ICC-avtalet

av Jan Bellander

I oktober 1998 skrev Sverige på den s.k. Romstadgan (här nedan kallad Stadgan) för Internationella Brottmålsdomstolen (The International Criminal Court, ICC). Signaturen innebär att Sverige stöder Internationella Domstolen. Ett formellt "godkännande" måste dock göras av Sveriges riksdag, och kan också inkludera ändringar i vissa svenska lagar och viss ny lagstiftning. Det formella godkännandet kallas **ratificering**.

Arbetet med ratificeringen har påbörjats. Man hoppas kunna lämna en proposition till riksdagen före sommaruppehållet. I varje fall räknar man med att riksdagen skall kunna ratificera stadgan under hösten 2001.

En departementspromemoria med överväganden angående ratificering och förslag till ny eller förändrad lagstiftning har upprättats inom Justitiedepartementet. Promemorian är för närvarande föremål för remissbehandling. Remisstiden går ut i slutet av april 2001.

Arbetsgången:

- 1) Stadgarna översätts
- 2) En departementspromemoria upprättas innehållande bl.a.:
 - En beskrivning av förhandlingarna i samband med Rom-konferensen 1998
 - En beskrivning av innehållet i Stadgarna
 - En analys och utvärdering av konsekvenserna av Stadgarnas huvudpunkter och av Stadgarna som helhet i förhållande till svensk lagstiftning
 - En kostnadsuppskattning
 - Förslag till ny lagstiftning
- 3) Denna promemoria (med de översatta Stadgarna som bilaga) skickas först ut på s.k. gemensam beredning till andra berörda departement. Därefter skickas den på en tremånaders remiss till ett flertal institutioner, såsom
 - Försvarsmakten
 - Riksåklagaren
 - Rikspolisstyrelsen
 - Ett antal domstolar
 - Domstolsverket
 - Universiteten

- Ett antal intresseorganisationer (Röda Korset, Amnesty International, Rädda Barnen m.fl.)
- 4) Baserat på denna promemoria och de inkomna remissvaren framställs en s.k. lagrådsremiss som, efter viss ytterligare behandling i regeringskansliet, underställs en panel av domare i Högsta Domstolen, Lagrådet, för inhämtande av deras yttrande över lagförslagen. Lagrådet har bl.a. att se över lagförslagets förhållande till de olika grundlagarna, deras utformning m.m.
 - 5) Lagrådets eventuella yttrande arbetas sedan in i lagrådsremissen och denna omvandlas till en proposition, som regeringen tillställer riksdagen. I propositionen föreslås att riksdagen skall godkänna ratificering av Stadgarna och anta lagförslagen.
 - 6) I riksdagen kan lagförslagen bli föremål för motioner av enskilda ledamöter. Motions tiden börjar löpa när propositionen lämnats till riksdagen.
 - 7) Innan en proposition behandlas av riksdagen måste den beredas i ett utskott (i förevarande fall Justitieutskottet). Utskottet utarbetar ett betänkande som utmynnar i ett förslag (en *hemställan*) till riksdagen. Betänkandet kan också ta upp de motioner som kan vara aktuella. Därefter bordläggs ärendet och utskottsbetänkandet behandlas i riksdagen.
 - 8) När utskottsbetänkandet är tryckt delas det ut till samtliga riksdagens ledamöter. Sedan skall det bordläggas ytterligare en gång innan det kan behandlas av kammaren. Kammaren avgör frågan i arbetsplenum. Riksdagen underrättar regeringen om sitt beslut genom en s.k. riksdagsskrivelse.
 - 9) Beslut om godkännande meddelas regeringen, som utfärdar (*promulgerar*) de beslutade lagarna. Promulgeringen sker genom att beslut om lagens publikation, kungörande, i svensk Författningssamling (SFS), fattas. Det är också regeringen som deponerar det formella ratifikationsinstrumentet hos FNs Generalsekreterare.

Anm.: Om en grundlagsändring krävs för ratifikationen måste riksdagen ta två identiska beslut vid två riksmöten, med allmänna val däremellan. ■

Avs:
Sveriges Världsfederalister
c/o Bellander, Kärrgränd 36
162 46 VÄLLINGBY

FÖRENINGSBREV

VÄRLDEN OCH VI nr 1 2001

SVF: Seminarium och årsmöte i Lund lördag 31 mars 2001

Seminariet behandlar ämnet "Federalism i Europa och i världen". Det är tillägnat minnet av föreningens förre ordförande, professor emeritus Hans Regnéll, som avled i april 2000.

Plats: Akademiska Föreningen, rum Samarkand (ingång från Tegnerplatsen)
Tid: seminarium kl 13 – 15, årsmöte kl 15 - 17

Inledare: *Martin Hagvall*, ordförande för Sveriges Världsfederalister (SVF)
Peter Thyselius, ordförande för Europafederalisterna (UEF Sverige)

Världen och Vi (VoV) är en kulturtidskrift som vill diskutera

- förutsättningarna för en global demokratisk rättsordning
- reformering och stärkande av Förenta Nationerna
- federalism på lokal, regional och global nivå

Världen och Vi utkommer med fyra nummer per år.
Web-adress: www.fn-kampanj.org/svf/vov.htm

Ansvarig utgivare:
Bengt Lindqvist

Redaktionskommitté:
= Jan Bellander -- tel / fax (08) 795-6004,
Kärrgränd 36, 162 46 Vällingby
e-post: jan.bellander@swipnet.se
= Karl af Geijerstam
= Peter Lund

VoV skickas till alla medlemmar i Sveriges Världsfederalister (SVF), se rutan till höger. Man kan också prenumerera: helår 100:- kr, lösnummer 25:- kr

Utgiven av Sveriges Världsfederalister (SVF)
c/o Karl af Geijerstam, Trädgårdsvägen 18
468 32 VARGÖN

postgiro 5 55 50-8

Föreningen Sveriges Världsfederalister (SVF) är den svenska organisationen i World Federalist Movement (**WFM**).

WFM är en internationell rörelse som sedan 1947 har verkat för reformering och demokratisering av Förenta Nationerna, och för en starkare global rättsordning. WFM, som har konsultativt status i ECOSOC (FN:s ekonomiska och sociala råd), verkar inom olika globala samhällsfrågor, såsom folkrätt, nedrustning, miljö, mänskliga rättigheter och utveckling.

SVF vill också väcka diskussion om federalism och om dess betydelse för fred och utveckling – lokalt, regionalt, och på lång sikt i en federation av alla världens stater, en **demokratisk världsfederation**.

SVF är medlem i Svenska FN-förbundet.

SVF söker med olika projekt bidra till debatten om lösningar på världsomspännande problem samt FN:s reformering. Vi vänder oss särskilt till ungdom med intresse för globala frågor.

Web-adress: <http://www.fn-kampanj.org/svf>

Medlemsavgift/ år:
helbetalande : 200:- kr
nya medlemmar (första året), samt medlemmar under 26 år : 100:- kr